

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1381: Ο Γουάτ Τάιλερ ηγείται της Εξέγερσης των Χωρικών στην Αγγλία, απαιτώντας λιγότερους φόρους από τον βασιλιά Ριχάρδο Β'. Πρόκειται για την πρώτη λαϊκή εξέγερση που έχει καταγραφεί στην αγγλική ιστορία.

1821: Οι Έλληνες επαναστάτες νικούν τους Τούρκους στη Μάχη του Λάλα.

1863: Γαλλία, Αγγλία, Ρωσία και Δανία υπογράφουν συνθήκη, με την οποία ο δανός πρίγκιπας Χριστιανός αναγορεύεται Βασιλιάς της Ελλάδας. Στο άρθρο 4 της συνθήκης προβλέπεται η ενσωμάτωση των Ιονίων Νήσων στην Ελλάδα, εφόσον το αποφασίσει η Επτανησιακή Βουλή.

1934: Ο Αδόλφος Χίτλερ και ο Μπενίτο Μουσολίνι συναντώνται στη Βενετία. Μία μέρα μετά, ο Ιταλός δικτάτορας θα αποκαλέσει τον σύμμαχό του «μικρή ανόητη μαϊμού».

1956: Η Ρεάλ Μαδρίτης νικά στο Παρίσι τη Ρεν με 4-3 και κατακτά το πρώτο Κύπελλο Πρωταθλητριών Ευρώπης.

1985: Ο Σεργκέι Μπούμπα γίνεται ο πρώτος άλτης που περνά τα 6 μ. στο άλμα επί κοντώ σε μπίγκ στο Παρίσι.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1831: Τζέιμς Κλαρκ Μάξγουελ, βρετανός φυσικός, που το 1873 διατύπωσε τους βασικούς νόμους της ηλεκτρομαγνητικής. (Θαν. 5/11/1879)

1888: Φερνάντο Πεσόα, πορτογάλος ποιητής και συγγραφέας. (Θαν. 30/11/1935)

1920: Γεώργιος Κοτζιάς, διακεκριμένος επιστήμονας και ερευνητής. Είχε τιμηθεί με το βραβείο Λάσκερ κι έγινε διεθνώς γνωστός με την ανακάλυψη του φαρμάκου L-Dopa κατά της ασθένειας του Πάρκινσον και τα τελευταία χρόνια με τις έρευνές του στην καταπολέμηση του καρκίνου. (Θαν. 13/6/1977)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1977: Γεώργιος Κοτζιάς, διακεκριμένος επιστήμονας και ερευνητής. Είχε τιμηθεί με το βραβείο Λάσκερ κι έγινε διεθνώς γνωστός με την ανακάλυψη του φαρμάκου L-Dopa κατά της ασθένειας του Πάρκινσον και τα τελευταία χρόνια με τις έρευνές του στην καταπολέμηση του καρκίνου. (Γεν. 13/6/1920)

1986: Μπέν Γκούντμαν, αμερικανός κλαρινετίστας, ο «βασιλιάς του σουίνγκ». (Γεν. 30/5/1909)

1987: Τζεραλντίν Πέιτζ, αμερικανίδα ηθοποιός. (Γεν. 22/11/1924)

Τζέιμς Πάρκινσον

(1755 – 1824)

Αγγλος γιατρός, γεωλόγος, παλαιοντολόγος και πολιτικός ακτιβιστής. Εμείς τον γνωρίζουμε περισσότερο από τη νευρολογική ασθένεια που φέρει το όνομά του («Νόσος του Πάρκινσον»), καθώς ήταν ο πρώτος επιστήμονας που περιέγραψε τα συμπτώματά της. Ο Τζέιμς Πάρκινσον (James Parkinson) γεννήθηκε στις 11 Απριλίου 1755 στη συνοικία Σόρεντις του Λονδίνου και ήταν γιος του φαρμακοποιού και πρακτικού χειρουργού Τζον Πάρκινσον με μεγάλη πελατεία στην περιοχή. Ακολούθησε το ιατρικό επάγγελμα και το 1783 ανέλαβε το ιατρείο του πατέρα του. Τον ίδιο χρόνο παντρεύτηκε τη Μέρι Ντέιλ, με την οποία απέκτησε έξι παιδιά.

Ο Πάρκινσον από νωρίς ασχολήθηκε με την πολιτική και ήταν θερμός οπαδός της Γαλλικής Επανάστασης. Στα περίπου 20 φυλλάδια που εξέδωσε, καταφερόταν εναντίον των προνομύχων συμπατριωτών του και ζητούσε την είσοδο του λαού στη Βουλή των Κοινοτήτων με την καθιέρωση της καθολικής ψηφοφορίας. Το όνομά του αναμείχθηκε και σε μια συνωμοσία για τη δολοφονία του Βασιλιά Γεώργιου Γ', αλλά απαλλάχτηκε ελλεί-

ψει ενοχοποιητικών στοιχείων. Σύμφυτη με την πολιτική του δράση ήταν η ενασχόλησή του με θέματα δημόσιας υγείας, ζητώντας ουσιαστικές παρεμβάσεις από το «κράτος - νυκτοφύλακα» εκείνης της περιόδου.

Από το 1799 αφοσιώθηκε περισσότερο στην ερευνητική ιατρική και εξέδωσε σειρά μελετών για την περιτονίτιδα, αλλά και τη λαϊμαργία. Έγραψε ιστορία στην ιατρική το 1817 με τη μελέτη του «Δοκίμιο για την τρομώδη παράλυση» («An Essay on the Shaking Palsy»), όπου περιέγραφε την ασθένεια του κεντρικού νευρικού συστήματος, που εξήντα χρόνια αργότερα ο διακεκριμένος γάλλος νευρολό-

γος Ζαν Μαρτέν Σαρκό ονόμασε «Νόσος του Πάρκινσον». Για να καταλήξει στις διαπιστώσεις του, ο Πάρκινσον παρατήρησε για μεγάλο χρονικό διάστημα το καθημερινό βάδισμα έξι ασθενών, που εμφάνιζαν τα συμπτώματα της νόσου.

Με την πάροδο του χρόνου, το ενδιαφέρον του για την ιατρική μειώθηκε και αναβίωσε ένα νεανικό του χόμπι για τη γεωλογία και την παλαιοντολογία. Έγραψε πολλές πραγματείες και υπήρξε ένα από τα ιδρυτικά μέλη της Γεωλογικής Εταιρείας του Λονδίνου.

Ο Τζέιμς Πάρκινσον έφυγε από τη ζωή στις 21 Δεκεμβρίου 1824, σε ηλικία 69 ετών.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Το βεβαρημένο παρελθόν του ΔΝΤ

Η παραδοχή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου για τη λάθος συνταγή που εφαρμόστηκε στο θέμα της ελληνικής κρίσης δεν προκαλεί τόσο εντύπωση. Αυτό, όμως, που προκαλεί εντύπωση είναι η επιμονή σε ένα οικονομικό πρόγραμμα, το οποίο στην πραγματικότητα φέρνει φτώχεια στην κοινωνία, εξωθεί τους νέους στη μετανάστευση, αυξάνει την ανεργία.

Το παράδοξο είναι ακριβώς αυτό: πώς είναι δυνατόν να εξακολουθεί να εφαρμόζεται μια συνταγή που οι εμπνευστές της αναγνωρίζουν το αδιέξοδό της. Το σίγουρο είναι ότι το ΔΝΤ έχει παρελθόν σε... λάθη.

Κάποια κάποτε τα έλεγαν, αλλά ποιος τους άκουσε; Στις 7 Μαρτίου 2010 στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» είχε δημοσιευτεί συνέντευξη του Arthur MacEwan, ομότιμου καθηγητή

Οικονομικών στο Κέντρο Κοινωνικής Πολιτικής στο Πανεπιστήμιο της Μασαχουσέτης στη Βοστώνη, στο δημοσιογράφο Χρόνη Πολυχρονίου, ο οποίος του είχε πει, μεταξύ άλλων:

«Τα προγράμματα διαρθρωτικής προσαρμογής του ΔΝΤ έχουν κάκιστο ιστορικό. Όπου έχουν εφαρμοστεί έχουν προσφέρει ελάχιστα στην οικονομική ανάκαμψη και πολύ συχνά έχουν συμβάλει σε ακόμη μεγαλύτερη εισοδηματική ανισότητα. Οι ανοσιότητες πάνω στις οποίες επιμένει το ΔΝΤ, ότι πρέπει να βασιστούν οι κυβερνήσεις για να μειώσουν τα ελλείμματά τους σε περιόδους ύφεσης, αποτελούν μια συνταγή αποτυχίας. Είναι ακριβώς το αντίθετο από το είδος των πολιτικών που έχουν βοηθήσει τις πλούσιες χώρες να βγουν από ύφεση. Ο αντίκτυπος των πολιτικών του ΔΝΤ στη συνολική ζήτηση είναι φρικτός από

μόνος του, αλλά αυτές οι πολιτικές εφαρμόζονται συχνά πάνω στις πλάτες των πλέον ευάλωτων μελών της κοινωνίας. Επιπλέον, τα προγράμματα διαρθρωτικής προσαρμογής του ΔΝΤ ρίχνουν τις χώρες στις οποίες εφαρμόζονται ακόμη πιο βαθιά στα νερά μιας νεοφιλελεύθερης οικονομίας, περιορίζοντας έτσι σημαντικά τις ικανότητες των κυβερνήσεων να θέσουν σε εφαρμογή αποτελεσματικές πολιτικές οικονομικής ανάπτυξης».

Τώρα, το ΔΝΤ απολογήθηκε για το σχεδιασμό του πρώτου προγράμματος το 2010. Αλλά και πρόσφατα, τον περασμένο Απρίλιο, σύμφωνα με σχετικά δημοσιεύματα, η τρόικα διαπίστωσε ότι το ελληνικό πρόγραμμα έχει αποτύχει σε τουλάχιστον 5 βασικά σημεία και ότι η δημοσιονομική προσαρμογή επιβαρύνει χαμηλόμισθους και

χαμηλοσυνταξιούχους, αφού η φοροδιαφυγή συνεχίζεται ακάθεκτη.

Κι όμως, συνεχίζονται οι ίδιες αδιέξοδες πολιτικές των Μνημονίων με τις οποίες εξακολουθούν να πλήττονται οι μη έχοντες. Των οποίων η τσέπη έχει αδειάσει εντελώς. Αυτό, όμως, δεν εννοούν να το καταλάβουν οι κυβερνήτριες. Αντίθετα, συνεχίζουν να σπέρνουν ανέμους για να θερίσουν θύελλες.

Αλλά, ακόμη κι αν υποθέσουμε πως αύριο μας ανακανώσουν ότι η Ελλάδα... σώθηκε, τι θα πουν στην κοινωνία, που καλείται να πληρώσει σε φόρους και χαράτσια περισσότερα από όσα της επιτρέπει το εισόδημά της; Τι θα πουν στους ανέργους; Αν αυτά τα προβλήματα δεν λυθούν, τίποτα δεν θα έχει πετύχει. Αλλά θέλουν, πράγματι, να τα λύσουν αυτοί που τα δημιούργησαν;

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Εχουν το φόβο του λαού

Τον κίνδυνο να «υπάρξει εξέγερση λόγω της οικονομικής κρίσης», επέσεισε ο πρόεδρος της Ένωσης Νέων Ιταλών Βιομηχάνων, Γιάκοπο Μορέλι, σε ομιλία του στο επίσης συνέδριο της Ένωσης. Ομολογώντας τους φόβους της αστικής τάξης, είπε μεταξύ άλλων: «Χωρίς προοπτικές για το μέλλον, μετατρέπεται σε προοπτική μόνον η

εξέγερση. Το αύριο είναι κενό ελπίδας και το σήμερα γεμάτο αγωνία». Στην Ιταλία, η ανεργία των νέων βρίσκεται ήδη στο 40,8% και ανεβαίνει δέκα ποσοστιαίες μονάδες στις νότιες περιφέρειες της χώρας. Η βιομηχανική παραγωγή έχει συρρικνωθεί κατά 25% και ακολουθεί η συρρίκνωση γενικά της ιταλικής καπιταλιστικής οικονομίας

της τρίτης σε μέγεθος στην Ευρωζώνη.

Σύμφωνα με τον Μορέλι, η Ιταλία θα μπορούσε να ξεπεράσει την κρίση «μόνον οικοδομώντας και πάλι ένα κλίμα πραγματικής εμπιστοσύνης, χάρη στη διαφάνεια, στη συνοχή και σε μια νέα ηθική συμπεριφορά στη διαχείριση του δημοσίου συμφέροντος (...). Η οικονομική ανάπτυξη, η

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

ελευθερία του επιχειρείν και η κοινωνική συνοχή πρέπει να καταφέρουν να συμβαδίσουν». Είναι φανερό η αγωνία των αστών να κουμαντάρουν τη λαϊκή δυσαρέσκεια που οξύνεται στο έδαφος της φτώχειας που δημιουργεί η κρίση και η διαχείρισή της υπέρ του κεφαλαίου. Ο Ιταλός βιαχχανος μάλιστα λέει ωμά ότι η «κοινωνική

συνοχή» είναι προϋπόθεση για ανάπτυξη και κοροϊδεύει τους εκατοντάδες χιλιάδες άνεργους νέους ότι η ζωή τους θα αλλάξει με μερμετίσμα του αστικού πολιτικού συστήματος όπως γίνεται και στην Ελλάδα.

Τις ίδιες «ανησυχίες» αλλά και την ίδια διέξοδο υπέρ της αστικής τάξης, είχε περιγράψει και ο πρώην επικεφαλής του Γι-